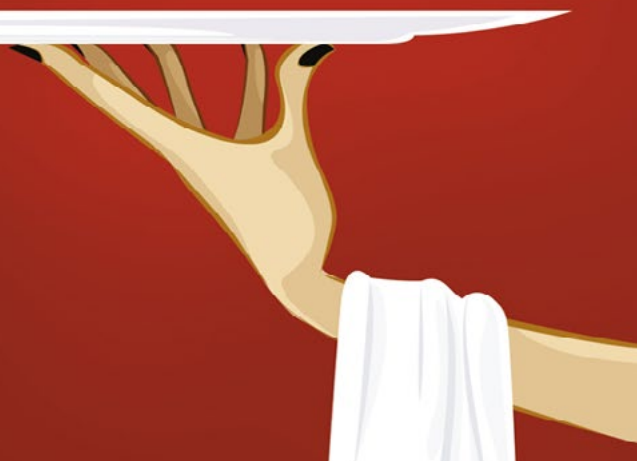

LENKA POŽÁROVÁ

Rozmačkané
ego
se slaninou

motto román

Rozmačkané ego se slaninou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Lenka Požárová
Rozmačkané ego se slaninou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

LENKA POŽÁROVÁ

Rozmačkané
ego
se slaninou

Praha 2018

Tento příběh jsem tvořila ze vzpomínek, zápisků i fantazie. Z úcty k soukromí skutečných osob jsem většinu postav změnila jména či identitu. Některé situace jsem vypustila, jiné zkrátila či přesunula v čase tak, aby výpovědi nic neubraly. Některé postavy se mi přetavily do jedné, aby se zachovala přehlednost a celistvost. Příběhu proto bude slušet mnohem víc rovina románu než autobiografie.

Prolog / Barevný vítr

Píše mi má bytná Maria z norského městečka Tromsø, ležícího tři sta padesát kilometrů za polárním kruhem. Že klíč mi nechává schovaný ve schránce, kterou jde otevřít z ulice bez kódu, a lopata na sních je v předsíni. Že v pokojích jsou radiátory a že v blízkých fjordech plavou velryby. Na svátky odjíždí, a byt tak budu mít jen pro sebe.

Naposledy se zahledím do setmělého fjordu. Ještě se mi neomrzelo. Ještě mě nepřestal překvapovat. Je stejně náladový, jako umím být já. Byl mi dobrým parťákem. Zamykám za sebou apartmá číslo 385, odevzdávám klíče na recepci a nakládám svá zavazadla k Lubovi do nákladního auta. Bulhar, který v hotelu vypomáhal na myčce nádobí, mi nabídl, že u něj můžu přespat a že mě ráno hodí na letiště, protože blízko něj pracuje.

Po cestě se stavujeme ve skladu květin, kam Lubo ukládá neprodané zboží. Rozvážení květin je další z jeho přivýdělků. Utrhne květy z pár rudých růží a podává mi je. Rozpacitě držím otrhané hlavičky v dlaních.

Za volantem se rozpovídá o životě. Není to poprvé, co mi téměř cizí člověk sděluje svá osobní tajemství. Nepřekvapí mě proto, když na mě vysype svůj příběh. O tom, jak se mu holka, kterou chtěl požádat o ruku, zabila v autě. Vyhublý střízlík s křivými zuby, vypadá jak smrtka, ale bude asi dobrák.

Když dorazíme k němu domů, chápu, proč mi popisoval svůj byt jako POLOBYT. Podkroví má sníženou výšku, a tak tu chodím v předklonu, zatímco jemu stačí jen

sehnutá hlava. Z kumbálu stěhujeme do pokoje matraci pro mě. Nabízí mi oříškovou čokoládu a pak si jde zakouřit. Vrací se a jeho skelný pohled mi napovídá, že nekouřil jen tabák. Však je to Rafaelův dvorní dodavatel zboží. Jeho pohled náhle zvlčí a přestávám se cítit v pohodě. Zhasne a začne mi kolem těla ovíjet šňůru s blikajícími žárovíčkami na stromeček. Pak otrhá okvětní lístky růží, co tu jsou ve váze, a začne mě jimi zasypávat.

„Co blbneš?“ bráním se, když se vyvlékám z blikající šňůry.

„Na té party ti to tak seklo. Nechceš si teď namalovat rty zase červeně?“

„Ne, to fakt nechci,“ odmítám rezolutně. „Lubo, je pozdě, nepůjdeme už raději spát?“

K spánku se nemá a zase začíná vyprávět.

„Víš, já jsem měl už spoustu starších žen. Přiznaly mi, že si nedokázaly představit zamilovat se do mě do té doby, než se mnou měly sex.“

„Jo? A co s nima prosím tě děláš?“ prohodím nevinně.

Načež zprudka vstane a začne si svlékat kalhoty.

Vystrašeně vyskočím a rozsvítím světlo.

„Já jsem nemyslela, že mi to teď budeš ukazovat,“ koktám, ale snažím se předstírat převahu.

„Takto jsi mě neměla vidět,“ zakňučí, když přistihnu jeho vychrtlé lačné tělo v trenkách, a stáhne se s ponížením zpátky na svou postel.

„Lubo, nezlob se, já s tebou nic mít nechci. To sis vyložil špatně. Potřebuju tu jen přespat. Je to jasný?“

„Ale s tím jsi přece musela počítat, když přespáváš u chlapa!“ odpoví uraženě.

Když ležím na své matraci na druhé straně pokoje, hledím do stropu a přemýšlím, jestli jsem opravdu tak naiv-

ní. Naštěstí se Lubo zachumlal do peřin a za chvíli slyším chrápání.

Nemůžu zamhouřit oči. Jsem v pokoji s člověkem, kterého neznám, v místě, které neznám, a mířím do ještě většího neznáma.

Zatajím dech, když mi dochází, že to byl Lubo, kdo náš vztah s Rafaelem na hotelu práskl.

Přeju si, ať už je ráno, které je hodně rozpačité.

V životě ho už neuvidíš, tak co. Trapnou chvílí přežiješ.

Je něco po desáté dopoledne a pořád je tma. Dům, klíče i lopatu na sních nacházím přesně podle Mariina popisu. Venku chumelí a po ulici jezdí nákladák, který sních odklízí. V půjčovně si pronajímám auto, raději se ještě pojistím proti nehodám a vyrážím objevovat krásy ostrova Kvaløya. Zasněženými silnicemi se šinu pomalu a hraji mi k tomu Røyksopp. Jejich tesknivý song *Something In My Heart* se do této stejně tesknivé krajiny tak hodí. Myslím, že jsem mezi vločkami zahlédla soba.

Tak v jedenáct se začne rozednívat a v jednu už stmívat. Slunce tu v zimě nevychází vůbec. Kde se mi nějaký výhled líbí, tam zastavím a zkouším v tom šeru fotit.

Přijíždím k fjordu Ersfjordboten. Nádhernou melancholickou ponurost místa umocňuje, že tu nejsou v dohledu žádní turisté ani místní. Pár domků, nic víc. Jen do výšky rostoucí útesy a moře.

Stojím na kamenném pobřeží a pozoruju loď v dálce. Najednou se nad fjordem objeví hejno ptáků. Jsou všude. Až z toho mrazí.

Jedu pomalu dál zamrzlou cestou a mímám značku „pozor, sobi“. Nikde ani živáčka a auto tu už dávno neprojelo. Zastavím u silnice, vypnu motor a sejdu pár kroků k fjordu.

Potřebuju čůrat. Je tu nádherné ticho, jen voda jemně šplouchá.

Přidřepnu, nadechnu se a vtom uslyším výdech.

Je hlasitý a hluboký. A není můj.

A další!

Otočím se zprudka, jestli za mnou nestojí sob.

Vtom se to ozve znovu.

Vždyť... no vždyť to jsou přece velryby!!! Rozzáří se mi na tváři úsměv. Málem bych na ně zapomněla!

Jsou asi sto metrů ode mě. Je krásné pozorovat jejich funivé dovádění.

Jedu ještě kus dál, ale pak se musím otočit a mazat zpátky.

Později odpoledne mě vyzvedává průvodce Øystein. Spolu se mnou i kluka z Nového Zélandu, Číny, holku z Jihoafrické republiky a mladý pár z Malajsie. Dobrodruzi, co přijeli strávit Vánoce za polární kruh. Ve skladu na okraji města se navlékáme do zapůjčených oteplovaček a sněhulí. Prý je dobré mít všechno raději ve větší velikosti, aby v tom mohl cirkulovat vzduch. Rozkrok oteplovaček mám u kolen, botu při chůzi málem ztrácím, ale Øystein zvedá palec.

Ještě poslední pohled na mapu. Pak sedáme do auta a frčíme ven z města. Nepamatuju si, že bych někde jinde viděla v tunelech kruhové objezdy nebo parkoviště. Tady jim to ušetří spoustu námahy, a nemusí tak auta vyhrabávat ze sněhu.

Povídám si se Sionem, klukem z Nového Zélandu, který studuje na dentistu a v Evropě se rozhodl strávit tříměsíční prázdniny. Občas vzhledneme k obloze, která je pořád zamračená.

„Vypadá to zatím špatně, ale nezoufejte, ještě není ani osm,“ utěšuje nás Øystein zpoza volantu.

S každou další přibývajícím hodinou přemýšlím, kolik mě stála letenka za snem. Vlastně ani nechci vědět, kolik mě stála. Dost možná jsem peníze za předraženou letenku, kterou jsem si zbrkle koupila po hádce s Rafaelem, vyhodila zbytečně. Jenže vidět polární záři byl můj sen, musela jsem to risknout. I když jsem věděla, že se to nemusí povést.

Mimo civilizaci jedeme už dlouho. Øystein vypráví, že polární záře se musí nahánět. Musí se za ní tam, kde nás nebudou rušit světla měst a příbytků. A přesto ne vždy se ukáže. Záleží dost i na počasí nebo aktivitě záření.

Konečně zastavujeme. Beru si z auta stativ a škrondavým krokem se šourám ve skafandru lesní cestou do kopce.

„Nevypadá to špatně, podívej, tamhle se už obloha protrhává a je vidět první hvězda,“ zapíchne Øystein vedle mě prst do oblohy. Po chvíli ukáže znovu k obloze.

Cože? Ta malá, na první pohled nepostřehnutelná čmouha je ONA?

„Vždyť ale není zelená,“ divím se zklamaně.

„Zkus se na ni podívat přes objektiv a pak mi řekni, jakou barvu vidíš.“

„Zelenou! Jak je to možné?“

„To jen lidské oko nedokáže rozlišit tolik barev,“ vysvětluje trpělivě Øystein.

Ožívám.

Zatímco si ostatní dělají skupinové foto, zkouším se sžít se stativem.

V hlubokém sněhu se bojí. Dost na prd, když potřebuju foťák pro ostrost snímků znehybnit. Nastavuju si manuální ostření na nekonečno a hraju si s vhodnou kombinací nastavení ISO, clony i času. Tohle jsou hodně odlišné podmín-

ky na focení. To se nedá srovnat s focením jídla v ateliéru, na které jsem zvyklá.

Zpátky ke skupině mě přivábí až vůně horké čokolády, kterou právě rozlévají z termosky.

Je něco před půlnocí. Posilněná se brodím sněhem, abych našla dobrou pozici. Aby mi nepřekážely ve výhledu stro-
my. Do sněhu se bořím po stehna a ujít pár metrů je pěkná fuška. Je mi vedro.

Očistím zamrzlou čočku foťáku a vtom slyším někde za sebou Øysteina: „Pánové a dámy, podívaná nám myslím začíná.“ Mraky se rozestoupily a na čisté obloze poseté hvězdami se rozvlní velká zelená čmouha. Její intenzita se mění, sílí a slábne. Jako by do ní někdo foukal. Klečím ve sněhu. Mačkám spoušť a tajím dech.

„Viděli jste napravo padat ten meteorit?“ slyším nadšeně křičet Øysteina. „To se často nevidí.“

Když se zář začne plazit přes celou oblohu, odlepím se od foťáku, plácnu sebou na záda do sněhu a chechtám se radostí. Hledím do nekonečné hlubiny vesmíru a nerozumím tomu, co právě vidím. Barevný vítr. Fascinující podívaná.

Mezitím mi zamrzl objektiv i voda v lahvi. Baterie v telefonu mi umřela už dávno. Brodím se lesíkem k ohni, který Øystein rozdělal ve vyhrabané díře. Rozdává nám sáčky se sušeným jídlem, které zalil horkou vodou. Armádní potrava. Mám hlad, takže nereptám, i když mi to nechutná. Když pomáhám roznášet ostatním jídlo, všímám si, že malajská žena má přes oteplovačky přepásanou kabelku Louis Vuitton. Dřepnu si do sněhu, hledím do ohně a přemýšlím, jak je asi lidem, kteří jedou pozorovat polární zář dál do vnitrozemí. Prý tam bývá i minus třicet stupňů. My tu máme jen minus deset a začíná mi být pěkná zima. Zlatý oteplovačky!

Vracíme se k autu. Nad jezerem Takvatnet září měsíc i souhvězdí Orion. Při návratu zpátky do Tromsø ostatní v autě pospávají, ale my se Sionem stále hledíme na nebe. Toho se nedá nabažit. Najednou Sion vykřikne, že polární záře je právě nad naším autem. Lehnu si mu na klín, abych se dostala blíž k oknu a hltavě pozoruju oblohu. Jako by v temnotě nad námi někdo rozdmýchal obrovský zelený vír.

Dveře bytu odemkám o půl čtvrté ráno.

Utahaná, ospalá, vymrzlá, hladová a nesmírně šťastná.

Mateřský filtr

Neskočí mi kolem krku. Zase čeká, až ji obejmů já.

„Už ani nevím, jak vypadáš,“ postěžuje si, že jsem se v Brně neukázala dobrého tři čtvrtě roku.

I ona vypadá jinak. Delší vlasy? Hubenější? Ne, víc kulhá a je víc shrbená.

Sedám si na okraj postele s přehozem. Vždycky mě sprdne, že je to drahá matrace, kterou sedáním ničím, a vyžene mě do křesla. Nerada v něm sedávám, protože mám pocit, že mě spolkně. Stejně si na tu postel sednu pokaždé znovu. Tentokrát se jen nadechne, ale výtku nevysloví. Ještě je moc brzo na hádku.

Vnímám nemožné vybavení. Obývací stěnu, která je starší než já. Vitríny s broušenými skleničkami a s postříbřenými šálky. Nikdy se nepoužívaly, bylo to jen na dívání. Na skřínice jsou zarámované fotky i z mé svatby, která už je rozvodem zrušená. Nejsem sama, kdo uvízl v minulosti.

Bavíme se rezervovaně. Chce mi ukazovat poslední zprávy od lékařských odborníků. Několikrát ji zastavím, že se o nemocech nechci bavit. Ani já se nechci hádat. A pokaždé když s tím začne, neskončíme jinak.

„Víš, jaký to je, když mi nevěříš?“ vyhrkne ukřivděně.

„Mami, proč se za těma zprávama od doktorů honíš?“ řeknu otráveně. „Stejně to nikam nevede.“

„Abys mi věřila!“

„Já jsem ti dřív věřila a stejně ses honila za lékařským posudkem, že jsi nevyléčitelně nemocná, takže mi nic nevykládej.“

„Víš, ty ses ke mně začala chovat jinak. Já přesně vím od kdy.“

„Já to taky vím.“

„Jako bys nadržovala tatkově, jako bys nevěděla, co mně...“

„Dost!“ přeruším ji rázně. „Řekla jsem, že nechci slyšet tvé stížnosti na tatku. Co ti udělal, udělal tobě, ne mně.“

„Ale ty ho neznáš, to paní Jílková ho jediná prokoukla, když...“

„Nechci to slyšet! Kolikrát ti to mám říkat?“ zvýším hlas.

Nikdy se neohlížela, co si přejí druzí, vždycky to udělala po svém stejně jako teď. Stejně jako to dělám já.

Mockrát jsem to slyšela, co se tenkrát stalo. Nebylo to pro ni vůbec lehké, ale už to má nechat plavat.

„Neumíš si představit, jak se cítím, když mi píšeš škaradý věci do mailů?“ zaskučí a hlas se jí ke konci znetvoří pláčem. Naráží na to, že jsem jí napsala upřímný dopis, že jestli se rozhodla trpět, tak je to její věc, ale já jí u tohoto druhu pomalé sebevraždy asistovat nebudu. Všechno ve mně vygradovalo, poté co mi její lékař řekl: „Vaše maminka se rozhodla trpět, a vám nezbývá nic jiného než trpět s ní.“ Když je umíněné malé dítě, můžete mu dát na prdel, ale mamce těžko.

„A víš, jak jsem se cítila já? Když mi celý dětství shazuje tatku? Když ho vidím tvýma očima?“ ohradím se.

Jestli se umí ženy pomstít svým mužům, tak spolehlivě tímto. Prostě dětem mlčky předají svůj názor. Vstíjí jim to výchovou, lehkými narážkami „no jo, on je prostě nemožnej“ nebo ještě lépe větou „to kvůli vám jsem s ním vydržela tak dlouho“.

„Ty nemůžeš přenést přes srdce, že už tě nemám na pie-

destalu,“ pronesu s nemilosrdnou upřímností, které mě naučila.

„Ale on...“ snaží se bránit.

„Ale já kurva potřebuju otce!“ zařvu a vyhrknou mi slzy.

To ji zarazí, chvíli na mě hledí a pak stočí hovor jinam jakoby nic. Začne mi popisovat léky, co má na stole. Nevnímám ji. Snažím se ovládnout slzy, ale pořád se mi derou ven. Ona zase nevnímá mě. Bere do ruky lahvičku za lahvičkou a odříkává monolog. Žena, která mi život dala, ale zároveň mi ho i pořádně opepřila.

Odcházím na záchod. Zavřu za sebou, opřu se čelem o stěnu a nechám téct slzy.

Cítím, jak jsme si cizí. Nejsem už na její straně. Pořád ji mám ráda, ale už nechci cítit její bolesti, které jsem tak dlouho nesla s ní. Nemáme se o čem moc bavit. Popíše mi, kde byla na vycházkách, a pak se zeptá, kam se chystám na další cestu.

„Neblázni!“ roztaje úsměvem, když jí destinaci prozradím. Za chvíli už ale vykládá o knížce, kterou čte, a k mé cestě se nevrátí. Proč mě překvapuje, že ji nezajímá, jak mi je. Jaké to je opouštět svůj dosavadní život? Kolikrát mě už napadlo, jestli jí nechybí některé city. Jsem citový invalida i já?

Vypráví mi o tom, že se byla podívat ve dvou domech pečovatelské služby s bezbariérovými pokoji. Když mi vykládá, co je všechno v okolí za pedikéry a kadeřníky, vrátím ji chladně do reality: „Ale když budeš na vozíčku, tak se asi ven moc nedostaneš.“

Neříkám to, abych ji ranila, jen jí nastavuju reálný pohled. Nebude důležité, jaké tam jsou v okolí trasy na túry, důležitější pro ni bude, jaké jsou tam chodby. Že bude na vozíku je nevyhnutelné, protože si s artritidou v pokro-

čilém stupni nenechá pomoci. Na všechny návrhy odpoví, že jí stejně není pomoci.

Dřív jsem ji milovala bezmezně. Když jí ukápla slza, mně okamžitě taky. Jenže jak se bránit, když s vámi matka manipuluje? Když si to uvědomíte, nemáte slitování. Nechcete jí ublížit, ale nenecháte ubližovat ani sobě. Poslední kapka lítosti přetekla a vytvořila imunní tvrdý krunýř. Jsem proto bezcitná dcera? Monstrum?

„Už musím běžet na tramvaj, abych stihla vlak,“ zalžu po hodině a půl návštěvy. Mohla bych jet vlakem za další hodinu, ale stejně se nemáme o čem bavit.

„Počkej, nevstávej,“ obejmů ji, když se začne těžce zvedat ze židle. Zrovna teď mi připadá jako malé bezbranné dítě.

Nechci, aby se mi omlouvala. Chci jen, aby mě brala jako dospělou, aby si přestala hrát na oběť. Aby si nedržela nemoci jako důvod pozornosti. Aby mu konečně odpustila. Je paličatější než já. Tolik toho máme společného! Silné ženy, úspěšné v tom, co si umíníme, ale já si na rozdíl od ní uvědomuju, že ne všechny takové vlastnosti je dobré mít.

S tátou jsme o samotě, jen když mě veze zpátky na nádraží.

Taky si toho nemáme moc co říct, ale tady to nikdy moc neklapalo. Už vím, že mu na mně záleží.

„Co zdraví, funguje?“ začnu rozpačitě.

„Jo, občas i něco funguje,“ snaží se vtipkovat a vyhnout se pravdě.

Nevadí mi s ním ani mlčet. Je fajn ho mít vedle sebe.

Za chvíli jsme na místě a loučí se: „Nelo, měj se tam moc hezky a ať se ti splní, co od toho očekáváš,“ zvážní.

Dáme si pusu na tvář a obejmů ho. Byly doby, kdy jsem ho nepotřebovala vidět a kdy o to on stál. Bývaly doby, kdy si mě nevšímal a kdy jsem o to stála já.

Stočí pohled jinam a spěšně odjíždí. Nechce, abych viděla, že má orosené oči, ale toho si nejde nevšimnout. Vlastně mi to přijde milý. Lidský.

Konečně se respektujeme, i když jsme tak rozdílní. Konečně ho vidím svým pohledem, a ne přes zkreslující mateřský filtr.

odvážené štěstí

Poslední dny před odjezdem finišuju resty. Dělam své první a zároveň poslední letošní meruňkové knedlíky s tvarohem. Když zjišťuju, že mi došel prostředek na mytí podlah, myju je šamponem s vůní ambry a vanilky. Dávám si chladivý zábal na kotník, který se mi podařilo zvrtnout při poslední hodině stepu. Zvyšuju tržbu Mladé fronty, jejíž výtisky potřebuju na balení křehkého nádobí. Pračku i postel předávám zájemcům za odvoz.

Byt postupně zaplňuju krabicemi, na které se snažím heslovitě napsat, co v nich je. Nejhuř se mi loučí s těmi ošuntělými kuchyňskými poklady z blešáků, co jsem používala na focení svých receptů. Co ještě mi bude chybět? Nejvyšší čas jít do vany.

Otevřu oči. Chvilí zmateně civím. Protáhnu se na matraci a rozhlednu se. Zírám na zeď, na které jsou vidět obrysy fotek z cest, co tu byly ještě před pár dny pověšené.

Nahá vyklouznou zpod přikrývky a bosky kráčím k oknu. Pootočím žaluziemi, přimhouřím oči do ostrého světla a spokojeně se usměju.

Pustím dovnitř ranní vzduch nasycený vůní lipových květů a ptačím zpěvem.

Bude hezky.

Vlastně už je hezky.

V kuchyni pohlédnu na prázdné poličky. Jsou jako bezzubá ústa.

Vezmu do rukou sklenici se zbytkem medu a sednu si

na kuchyňskou desku. Přesně tam, kde jsem se milovala se všemi třemi důležitými muži. Odšroubuju víčko, položím ho vedle sebe a pohlédnu do sklenice. Pomalu do medu zabořím ukazovák a labužnický si ho strčím do pusy. Pak se zakloním a nasypu si do pusy hrst pražených dýňových semínek. Se stále zakloněnou hlavou nahmatám kořenku se skořicí, vezmu z ní poslepu špetku mezi ukazováček a palec a nasypu si ji do úst. Víc toho na požitkářskou snídani nezbylo.

Vypnu vodu, napíšu na papír vzkaz, zamknu a klíčky pro majitele hodím do schránky. Ještě nikdy jsem neodjížděla, aniž bych se neměla kam vrátit. Nevím, jestli věci v bednách budou čekat půl roku nebo rok. Jestli je pak vybalím v jiném pražském bytě nebo v jiné zemi. Jestli je vůbec vybalím. Přesto je ten odjezd pozitivní. Plný hladu po nových zážitcích. Plný sladkého neznáma, které je zároveň lepkavě strašidelné. Neutíkám se sklopenou hlavou. Jdu zpříma a zvědavost mám přibalenu pod paží.

Šestnáct a půl. Tolik váží mé štěstí. Můj odbavený kufr. Tentokrát jsem si nerezervovala místo v uličce, jak to mám kvůli dlouhým nohám ve zvyku. Přemýšlím, jestli svou destinaci vůbec poznám. Po čase vidím okýnkem pole a pak zpěněné pobřeží. Jak vlastně vypadá fjord? Rozložím si na klíně notebook, a když po chvíli mimoděk vzhlednu ven, vyvalím oči.

Objevují se černé ostrůvky. Voda a země do sebe zapadají jako zaklesnuté prsty dvou rukou. Při pohledu zpátky je voda temně modrá, místy i černá, při pohledu dopředu zlatá s barvou odrážejícího se zapadajícího slunce. Vidím zbrázděné zalesněné skály, jen občas silnice. Je tu stejná plocha vody jako pevniny. Lodě zanechávají na vodě bílou brázdu

jako komety s ohonem. Voda má někdy tvar podlouhlého cáru, někdy je to jen kapka nebo slza, někdy kaluž s ostrůvky, někdy se plazí krajinou jako hádek.

Nemůžu se těch pohledů nabažit, ale to už se zelené lesy mění v hory poseté bílými skvrnami sněhu. Není to typická hora se zasněženým vrcholem, je to jako temný hrbolatý dort s cákanci bílé polevy.

„Tak kam vyrazíte, Nelo?“ zeptal se nedočkavě.

„Do Norska,“ odpověděla jsem klidně. Dost možná přitom barva mých očí získala temnější odstín. Jako by se v nich rozlila nekonečná mořská hladina. Vidina mé budoucnosti.

„Do Norska?“ opakoval zklamaně, „Já myslel, že to bude nějaká bláznivější destinace.“

„Budu dělat servírku na břehu fjordu. Je to málo bláznivý?“ podotkla jsem stále klidně. V duchu jsem přitom na konec věty doplnila: v mém věku? Ne že bych se cítila stará, ale přece jen tuto práci dělají spíš studentky než zralé čtyřicátnice.

„Aha, tak to jo,“ oddychl si spokojeně.

Neměla jsem potřebu dodávat, že jsem chtěla nejdříve někam úplně jinam, ale Norsko si mě k sobě zavolalo vlastně náhodou, na které nevěřím, a já kývla. Má v sobě potřebnou dávku tajuplnosti i krásy, pokojnosti i divokosti, které mě přitahují.

Je vlastně úplně jedno, jestli se má destinace bude někomu zamlouvat. Nedělám to pro ohromení druhých, dělám to pro sebe.

„A na jak dlouho vlastně?“ pokračoval.

„Na tři měsíce. Zatím.“

„Zatím?“ opakoval a zvedl obočí v dalším očekávání.

„Je to teprve začátek. Nabírat obrysy to bude postupně.“

„Ježíš, já vám závidím!“ vydechl.

I já bych mu mohla závidět. Protože má to, co já ne. Rodinu, dům, auto, děti, psa. Každý máme na výběr a já se spíš než na to, co nemám, dívám na to, co mám.

Už dávno jsem vyměnila jistoty a pozitiva za nejistou svobodu, která mi postupně koření život. Nelituju toho. Mým majetkem je jeden kufr, jeden batoh s fotovýbavou a notebook pod paží.

Na téma, proč se vlastně na takovou cestu vydávám, bych se mohla rozepsat o tom, že poznávání mě láká, že jsou pro mě cesty neodolatelné, že chci změnu.

Ale jde to shrnout i jednoduše: protože můžu!

V kuchyni

Zavrtím se na sedadle a zavřu oči i časopis s článkem o farmářských trzích. To proto se mi vrací vzpomínky z doby před čtrnácti dny?

Kváskovému těstu pomůžu ven z mísy stěrkou. S žuchnutím se lepkavá hmota rozplácne na pomoučené ploše a v nose ucítím typickou kyselou vůni. Několikrát těsto přeložím a vytvarovaný bochánek uložím do chlebové ošatky, kde bude kynout. Kuchyní se ozve rychlé zatleskání, jak si z dlaní setřesu přebytečnou mouku. Dost dobře by to mohlo být i z nezbedné radosti.

V robotu, který je o malý odstín tmavší červené barvy, než je váha, nechám zpracovat mouku, máslo a cukr. Nemusím těsto pozorovat. Už podle zvuku poznám, kdy se z nekompaktní hmoty stane koule, která mezi mísou a otáčející se hřídelí neuroticky poskakuje. Těsto z mísy vyškrábnu na plochu linky, párkrát ho zatnutými pěstmi zmasíruju do neurčitého tvaru. Uždibuju z něj kousky, házím je na mísku váhy, podle potřeby přidám či uberu a v dlaních formuju nedbalé koule. Každou pak pár rychlými pohyby rozválím válečkem do kruhu a uložím do formiček. Prsty, které jsou hbité, protože to dělaly už tolikrát, vytvaruju silnější okraj. Prohlubně formiček vystelu kusem pečicího papíru, na který nasypu suché fazole. Ty se postarají o to, že těsto nevyskočí a zůstane tenké. Víím, že jsem si naběhla, když jsem slíbila, že na trh připravím i své hříšné čokoládové košíčky se slaným karamellem.

— — —

Z výklenku u balkonových dveří zvednu obouruč baculatou dýni a posadím ji na prkénko. Čepel velkého nože zabořím do slupky a vykrojím první dílek s výraznou oranžovou barvou. Přiložím si ho k nosu a vdechnu. V řezu se okamžitě začínají formovat drobné kapky šťávy. Lesknou se jak čerstvá rosa v trávě a voní po melounu.

Podélně rozkrajuju měkký, krásně tlustý vanilkový lusk a vyškrabuju z něj černou dřevěnou intenzivní vůně. Rozbaluju kostky másla a ze skříně vydávám třtinový cukr.

Když mám po hodině uvařeno, ponořím čajovou lžičku do hrnce s bublajícím sytě oranžovým krémem, pofoukám ji a pak si ji vložím do úst. Spokojeně přikývnu. Po naplnění sklenic zbytek z hrnce požitkářsky vylížu prstem.

Rozevřu velké desky uložené pod stolkem v obývací kabině a vybírám arch se samolepicími etiketami. Ten s nápisem *Fenomenální dýňové mlslo s vanilkou*. Rychle, ale pečlivě je lepím na sklenice, které po vychladnutí ukládám do lednice.

Z trouby vytahuju chleba s křupavou kůrkou. Přičichnu a zhluboka nasaju vůni. Zadržím ji v sobě, co to jde, a pak blaženě vydechnu. Do vymyté sekací nádoby dávám čerstvé mátové lístky, stroužky řízného českého česneku a na kostky nakrájený parmezán. Po chvíli přidávám drobný mladý hrášek. Pak sůl, pepř a olivový olej, který si nechávám vozit z Apulie. Čerstvé pesto s jemnou duší plním do skleniček. Opět následuje etiketovací manévr a v lednici hledám místo jen taktak. Kolikrát jsem si už říkala, že bych potřebovala pořádně velkou profesionální lednici, ale pokaždé jsem to nakonec do té své domácí zářezem nacpala. Kdyby byly podmínky podnikání vstřícné, nemusela bych to dělat doma v partyzánské ilegality.

Zesílím hudbu z rádia a smíchám uvařené špagety se

zbytkem pesta. Přestávám procvičovat stepové kroky a na moment si sedám ke stolu. Jakmile dojím poslední sousto, otevřu pusu a vyjede mi z ní hlasité krknutí. Zpátky ke strojům!

Do širokého rozpáleného kastrolu dávám vrstvu cukru. Notnou chvíli trvá, než se v něm něco začne dít. Občas směsí zatřesu a pozoruju, jak bílé krystalky klesají pod hladinu a jak se z cukrové pouště stává lepkavé moře. Z bezbarvé postupně tmavne do hnědožluté barvy. Karamel je velká citlivka a musí se mu věnovat dostatečná péče. Pokud ho sejmu z plotny brzo, bude mít jen karamelovou barvu, ale ne chuť. A pokud to přepísknu a připálím ho, je nepoužitelný, protože palčivé hořkosti se už zbavit nedá.

S kastrolelem znovu zatřesu, pozoruju velké bubliny, které se tvoří na povrchu. Hrncem odstavím a přidám kostky másla, které se zasyčením vplují pod hladinu. Po chvíli přidám smetanu a karamel se zlověstně rozbublá. Je třeba suroviny nechat vybouřit a dát jim prostor, aby se seznámily, pohádaly, a nakonec se chytly za ramena a spojily se v jednolitou božskost. V prstech rozdrobím vločkovou mořskou sůl a karamel rozlívám do předpečených košíčků. Až se povrch zatáhne a ztuhne, přidám vrstvu tmavé čokolády rozpuštěné ve smetaně.

Práce mi jde od ruky, ale po pěti sezonách prodeje na farmářských trzích je to dneska se zvláštní lehkostí. S příchutí, že zítra prodávám naposledy.

Po dvanácti hodinách zápřahu mám konečně hotovo. Na mandolíně krájím na tenké plátky ředkvičky. Přidám na nudličky strouhaný sýr čedar. V misce smíchám kopr s rozmačkaným česnekem, podmáslím a trochou soli. Dresink

na ředkvičkovo-sýrový salát. Mám ráda, když jídlo nejen dobře chutná, ale i vypadá. Sednu si s miskou na válendu a nohy dám na nízký stolek. Už se nenervuju, jestli lidi zítra přijdou a jaké bude počasí. Mám v sobě zvláštní klid.

Derniéra

Že už je venku světlo, zaregistruju, právě když se otáčím v posteli.

V úleku sáhnu pro mobil.

Uf, nezaspala jsem!

Se zavřenýma očima padnu zpátky na polštář. Budík mi bude zvonit až za půl hodiny. Zavrtávám se zpátky do peřin.

Jako každé druhé sobotní ráno následuje sled oblbujících činností. Vyskládat skleničky z lednice do polystyrenových chladicích boxů, nanosit je do výtahu tak, abych neprobudila sousedy, nanosit je do kufru auta, aby si toho pokud možno nikdo z domu nevšiml, s autem, jehož kufr je zaskládaný po strop, vyrazit směr tržiště, postavit stánek, hledat místo k zaparkování v zakázaných pražských zónách, zatímco jsem zboží nechala bez dozoru.

Zákazníci u mě stojí, ještě než stihnu vybalit zboží na stůl, který jsem právě rozložila, zajistila pomocí šroubků a přikryla bílým ubrusem. „Nechcete si zatím nakoupit to ostatní, co potřebujete, a za pět minut se vrátit? To už bude vše připravené k ochutnání,“ nabízím netrpělivcům řešení.

Paní, která je tu poprvé, si chce koupit dvacet skleniček. Pro sebe a kolegyně.

Stejně jako vždy se i dnes najde někdo, kdo mě upozorní, že mám v etiketě chybu, že to má být dýňové *máslo* a ne *mlslo*. Trpělivě vysvětluju, že to máslo původně bylo, než mi to potravinářská inspekce zakázala a já si pohrála s písmenky i jejich byrokratickým systémem. Vždyť se to mlsá, tak co?

Pomáhat mi přichází kamarádka Anna, na kterou byl vždycky spoleh. Mám tak i čas se zákazníky poklábosit, zatímco ona se věnuje ostatním.

„Četla jsem váš román,“ svěruje se jedna zákaznice.

„A jaké postavě jste fandila?“ zajímám se.

„Vám,“ zní překvapivá odpověď. Čekala jsem, že zvolí někoho ze tří mužských hrdinů.

Usměju se na ni. Obě víme své.

„*Holy shit!*“ vydechne blahem zahraniční zákazník po ochutnávce křehkého sádla s dýňovými semínky.

„A vy říkáte, že odjíždíte? To si to jako už nikde nebudu moct koupit?“ nemůže se vyrovnat s realitou další zákazník.

Omluvně pokrčím rameny.

Ve dvě odpoledne mám krásný pocit i vyprodáno. Únava přijde až po vyplavení adrenalinu, až všechno doma zase vyskládám, umyju, uklidím. Každý trh je představení a já právě měla derniéru.

„Podívej, co jsem našla?“ posílá Anna staré fotky z trhů, které vylovila v mobilu.

„No, je vidět, jak jsem za tu dobu zúžila sortiment,“ zhodnotím.

„Vlastně i v chlapech jsi to zkrouhla,“ neodpustí si poznamenat.

Zná mě moc dobře na to, aby věděla, že se na ni zlobit nebudu. To ona mě křísí z mých vztahových mdlob.

V uších mi zní, jak mi Adam vytýká, že svého byznysu se skleničkami nemůžu nechat. „Něco takovýho přece nemůžeš spláchnout jen tak do hajzlu! Vždyť jsi to budovala pět let!“ rozčiloval se. Jako by nevěděl, že když si něco umanu, nepustím to. A že si svými chybami musím projít, protože na rady

nedám. Jako by to za těch pár let, co už nejsme manželé, zapomněl.

Večer se u mě stavuje se svou přítelkyní, s níž organizují velkou letní grilovací oslavu, na které se jim toho bude spousta věcí hodit. Chladicí boxy, přenosná lednice a skládací stůl letí do jejich auta jako první. Pak se porozhlídnou po policích ve sklepe a nabízím, co tu vidím. Desetilitrový hrnec. Různé dózy a uzavíratelné mísy.

„Že jsem tak smělá, tyto servírovací kleště jsou taky k mání?“ hlesne Tereza.

„Jasně, vezmi si je,“ ponoukám ji.

„Termosku pětilitrovou, kterou jsem jednou využila na cateringu, nepotřebujete?“

„No asi jo.“

„A velký robot na sekání salátu?“

„Jako fakt?“ nechápou mou štedrost.

„Jasně!“ horlivě jim ho cpu.

Nač to mám schraňovat, když nevím, kdy to budu potřebovat. Jestli to vůbec kdy budu potřebovat. Nikdo vlastně neví, že ty skleničky jsem rozjela kvůli muži – a Adam to nebyl –, abych mu dokázala, že jsem dobrá. I mně samotné trvalo, než jsem si to připustila.

Když u vchodu do domu potkávám uklízečku veřejného prostranství, nepřemýšlím dlouho a víno, co právě nesu ze sklepa, jí vtisknu do rukou.

„Vychladte si to a dejte si večer na osvěžení.“

Kouká na mě překvapeně, protože se jí to asi ještě v životě nestalo.

Po ujištění, že je to opravdu pro ni, špitne: „No vlastně bych si ho mohla dát s kamarádkou.“

„No vidíte. Na to je to jak dělaný.“

„Ale co já vám dám?“ podívá se na mě ustaraně.

„Ale co byste mi dávala. Vždyť se na mě pokaždé usmějete!“

Tahle Ukrajinka má nejen zlatý zub, ale i zlaté srdce.

Když jsem před dvěma měsíci dávala výpověď z pronájmu bytu, netušila jsem ještě, kam a kdy pojedu. Cítila jsem jen, že odjet musím. Nechtěla jsem se pustit větve, tak jsem si ji pod sebou podřezala. To člověka přinutí rozhýbat se.

Křídla

Zvláštní, co se dá všechno najít při vyklízení. Tak třeba kniha pohádek s věnováním z mateřské školky. Má slohovka, hotová perla, psaná ve věku třinácti let. Zpěvník ke kytarě, na kterou jsem přestala hrát, když jsem byla na střední. Průkaz daňového poradce, kterým už nejsem. Disketu s nevím čím z dob nevím jakých. Svatební oznámení, které bylo sepsané nevěstou a ženichem do formy básně o čtyřech slokách, přičemž nevěstou jsem byla já. Vysvědčení, přiznání prémie, několik kompromitujících fotek a háček na zavlékání vytažených nitek ze šály, který jsem hledala celou zimu.

Do odjezdu mi zbývá čtrnáct dní. Nemilosrdně se musím zbavit věcí a do kontejneru letí jako první lyže, běžky, obrazy, truhlíky a asi tři stohy časopisů s mými rozhovory, články nebo recepty. Kontejner je blíže než bazar. Spoustu věcí rozdávám a lahve nasysleného vína otevírám každý druhý den.

Tak dlouho jsem se chystala, že upeču holoubata inspirovaná mým oblíbeným filmem *Como aqua para Chocolat* (*Jako voda k čokoládě*) nějakému muži, kterého budu chtít svést, ale budeme si muset vystačit samy s Lucií. Je třeba zlikvidovat i obsah mrazáku.

V žulovém hmoždíři drtím aromatická růžová poupata spolu s chilli a hrubou solí. Přidávám med a vzniklou marinádou holoubata před pečením potírám.

Kuskus, který se na sporáku napařuje, přesypu do mísy,

přidám vodu a opatrně se snažím zrníčka promnout v prstech. Jauvajs! Nechápu, jak to africké ženy může nepálit, že to dělají tak rychle. Po své nedávné cestě do Maroka vím, že ta piplačka za to stojí, že nebudeme mít slepené hrudky, ale krásně sypký a kyprý salát, do kterého přidávám mrkev, cuketu, hrozinky, naložené citrony, olivy, římský kmín a čerstvý koriandr.

„Nelo, mně bude tak chybět to tvoje vaření!“ vydechne Lucie, když ochutná.

Sedíme na podlaze, opíráme se o polštář a pohovku a jídlo máme rozložené kolem sebe na zemi.

„Jen záříš, takže... nechceš mi něco říct?“ ponoukám ji.

„David je tak krásnej!“ vzdychne a protočí zasněně oči v sloup. „Ale taky tak mladej a někdy jako dítě,“ dodá zklamaně.

„O kolik že je mladší?“

„O čtyři roky.“

„Blbneš? To nic není,“ mávnu rukou.

„No třeba si nedokáže říct, že ho chce vykourit.“

„Jak nedokáže říct?“ nechápu.

„Prostě mi řekne *já bych chtěl... to... ham ham*,“ napodobuje jeho infantilnost.

„Si děláš prdel, ne?“ vyjede ze mě nekontrolovatelně. „Ve třiceti dvou letech?“

„Nedělám,“ zamračí se, aby se vzápětí zase rozzářila. „Ale vylízat mi ji umí tak jako nikdo!“ odrovná mě, když se opět zasní.

„Luciferko, tak si to užij. Co ti mám na to říct?“

Vím, že jí tento vztah nebude stačit. Je krásná, chytrá a často sama.

— — —

„Nelo, ty tvoje fotky z Maroka jsou úžasný,“ vydechne, když si jich pár prohlíží. „Musíš vydat knihu nebo udělat výstavu,“ ponouká mě. „Víš, spousta profi fotografů dělá krásný fotky, ale některým často chybí to, co je v těch tvých. Atmosféra. Duše.“

„Mě by tak bavilo cestovat po světě a živit se focením,“ přimhouřím oči a nechám fantazii lítat vysoko. „Dělat, co mě baví, a být svobodná...“

„To všechno bude,“ prohodí tajemně a pak dodá: „Já k tobě pořád vidím toho Býka, tak doufám, že ho už konečně potkáš.“

„Proč Býka?“

„Protože jsou smyslní a milují jídlo. Alespoň já mám takovou zkušenost.“

„Počkej, vždyť já jsem už jednou vlastně Býka potkala. Byl zajímavý, kreativní, vášnivej..., ale malej a baculatej. A já mu řekla, že se mně nelíbí.“

„Cos mu řekla?“

„No řekla jsem mu to na rovinu, že mě nezaujal.“

„To je ale krutý! To se nedělá!“ odsoudí mě Lucie „Mě by se to teda dotklo.“

„Copak když se ti chlap nelíbí, tak ty mu to neřekneš na rovinu?“ nechápu její reakci.

„Jasně že ne. To pak jen mlžím. Ale nechám ho při tom, že bych jako ráda, jen teď se mi to zrovna nehodí... nechám to tak vyšumět.“

„Jenže mně přijde, že by měl vědět pravej důvod, naopak ta tvá verze se mi zdá krutá. Když mi chlap nedokáže na rovinu říct, že je konec, mlží, tak mě to raní mnohem víc než samotný fakt rozchodu.“

Nakrájené jahody smíchám s cukrem a růžovou vodou. Dezert podávám ozdobený drcenými nesolenými pistáciemi.

Taky tu máme arašídovo-sezamové sušenky s pomerančovou kůrou, co jsem ráno upekla. Ve džbánu je k osvěžení má domácí bezová citronáda se skořicí.

Lucie mi zrovna vypráví o tom, jak často hlídá své neteře. Vtom se zamyslí a tiše říká: „Já bych byla dobrá matka.“

„Neboj. Ještě budeš!“ utěšuju ji.

„Ty taky! Však ty bys taky byla dobrá,“ dodává, jako by slyšela mé hlasité myšlenky. „Taková intelektuální i potrh-lá,“ podívá se na mě spiklenecky. „Víš, proč tě mám, Nelo, tak ráda?“ zvážní najednou. „Protože jsi jiná. Nejdřív jsem si řekla, že mi budeš chybět, když vyrazíš na cesty, ale moc ti to přeju a bude to pro tebe dobrý. Víš, jen někdo z nás má křídla na to, aby letěl. Tak je roztáhni a leť.“

severský minimalismus

Podlouhlý nízký domek obalený z jedné strany lešením stojí jen dvě stě metrů od hotelu, hned za parkovištěm. Otevírám dveře jedné z šesti garsonek, ke které jsem dostala klíče. Ty s číslem 385. Rozhlédnu se a musím se hodně snažit, abych skryla zklamání. Je tu masivní dřevěná postel s pelestí u hlavy, nohou i na bocích. Lampa s obřím nabíraným stínítkem a zlatou nohou. Menší válenda s motivem různorodé květeny. Vybledlý obraz. Závěs s vínově červenými žíhanci. Žluté tapety. Zrcadlo v mohutném obrazovém rámu. Zašlý modrý koberec s červeným vzorem, který je seskládaný z malých čtverců. Kulatý nízký stůl a dvě křesílka s fialovým potahem.

Jednoduchost mi nevadí, nevkus ano. Vypadá to tu spíš jako skladiště nepotřebného inventáře. V jednom rohu je televize, kterou stejně nikdy nezapnu, a v druhém kuchyňský kout. Dvoukolový vaříč, mini lednice a dřez, který má místo odtoku díru. Nikde žádný hrnec, talíř ani lžice. Kdo by to byl řekl, že vybavenou kuchyň vyměním dobrovolně za TOHLE. Než zajdu do hotelu, odchytnu ve sprchovém koutu do skleničky středně velkého pavouka a vyhodím ho z okna.

„Cecilie, nevím, jestli jsem omylem nedostala klíče od špatného bytu, ale v tom mém není v kuchyni voda,“ ozvu se a čekám, že se chytne za hlavu a sáhne po těch správných klíčích.

„A v koupelně ti voda teče?“ praví poklidně.

„Ano, tam ano.“

„No tak, vidíš,“ usměje se útlá drobná čtyřicátnice s plavými vlasy, „tak zatím myj nádobí tam.“

Kdybych nebyla v Norsku, řeknu si, že jejím oblíbeným filmem je *Vesničko má středisková*.

„Řemeslníci teď budou mít dva týdny dovolenou, tak to spraví až po návratu,“ dodá, když vidí, že se nemám k odchodu.

A tak jsem se seznámila s manažerkou hotelové restaurace Cecilíí a s jejím sladkým úsměvem. Bylo to poprvé z mnoha dalších příležitostí, kdy mi dala jasně najevo, jak si tu zaměstnanců váží.

V ústech nechám zamrznout dotaz, co tam teda dělali celý ten měsíc, kdy věděli, že přijedu a budu potřebovat někde bydlet. Domluva zněla jasně, práce v hotelu *Svart Fjell* se zajištěným bydlením a funkční vybavenou kuchyní.

„Taky tam není namontované světlo. A ještě bych chtěla poprosit o nějaké poličky nebo skříňky. Není tam kam si dát oblečení. Přece jen tu nejsem na pár týdnů,“ dovolím si troufale rozšířit svou žádost.

Přejede mě pátravě mlčenlivým pohledem a se stále nasazeným úsměvem mě ujistí, že se pokusí něco zařídit.

Jednu výhodu, která málem smaže všechny nevýhody, to bydlení přece jen má. Skoro přes celou stěnu mého pokoje jsou prosklené dveře s výhledem na fjord. Dům je ve svahu, padesát metrů od moře. Pod okny mám jabloňový sad. Vidím jen vodu, za ní hory a za nimi ještě vyšší hory. Ty jsou i v létě zasněžené. Ledovce. Žádné silnice ani města. Jen z dále na mě bude po nocích mihotavě blikat vesnička a dál vpravo za ní si můžou hlavy ukrotit mlýny z větrné elektrárny. Když se vykloním, vidím vpravo rybářský domek. Bílý dřevěný s červenobílým záchranným kruhem na

dveřích. Bože, jak já se těším, až se tu budu producírovat v gumácích a pláštěnce!

Cesta do obchodu s potravinami vede podél moře. Je lemovaná břízami a kapradím. Zastavím se na skále, odkud je výhled na můj příbytek i hotel. Připomíná mi to spíš naučnou botanickou stezku než cestu do civilizace. Mnohem lepší než pražská cesta do Alberta, která vedla přes parkoviště a kolem kontejnerů.

První nákup mi zabere dvě hodiny. Ne že by tu byla nabídka tak pestrá, ale беру postupně do rukou zboží a přemítám, jestli je to tvaroh nebo smetana. Smetana sladká, nebo zakysaná? Hlásá tento návod na obalu, že je třeba přidat vodu, olej či mléko? Nezbývá než vyzkoušet. Vlastně je to legrační sžívat se s novou zemí metodou pokusu a omylu. Norština pro práci nutná není. Anglicky se tu domluvíme bez problému s hosty, kolegy, řidičem autobusu i uklízečkou.

Brzo zjistím, že Norové mají na rozdíl ode mě speciálně vyvinuté chuťové buňky, neboť dovedou nejen pozřít, ale i vychutnat si zvrhlosti jako nasládlý chléb s nasládlým sýrem. Místní *brunost*, tedy hnědý sýr, je vyrobený ze zkaramelizované syrovátky a jí se tu třeba s jahodovou marmeládou. Do chleba se tu běžně přidává cukr nebo slad, takže je nepoživatelný. Tedy alespoň pro mé chuťové buňky zvyklé na český, lehce nakyslý kmínový kváskový chleba.

Po návratu z obchodu záhy zjišťuju, že z nefunkčního dřezu můžu mít vlastně spižírnu pro nakoupený med, vložky, olivový olej, rýži a těstoviny. V tu chvíli ještě netuším, že poslední dvě jmenované veličiny budou nadlouho tvořit většinu mého nudného norského jídelníčku.

— — —

Snažím se usnout, i když mi vedle hlavy funí lednice, občas lupne v miniaturním topení, ze kterého se snažím už teď v létě vymáčkout maximum, a pod stropem občas zamrká kontrolka protipožárního hlásiče. Z venku doléhá šumění moře. Na nic z toho nejsem zvyklá. Ani na to být po více než deseti letech podnikání v pozici zaměstnance.

Místo počítání oveček přemýšlím, proč mě nepřitahuje malí muži, a vybaví se mi jedna vzpomínka, u které mi zacukají koutky.

„Šmarja, řekla jsem, že mi sahal po prsa, ne na prsa!“ slyším se, jak se dusím smíchy, poté co jsem Lucii zážitek barvitě vylíčila a ona ho pochopila jinak.

„Máte tu volno?“ vyruší mě v mé oblíbené kavárně.

Vlídne mu pokynu, že ano, zatímco dál u velkého stolu vyřizuju pracovní telefonát.

Snědá tvář, orlí nos, černé vlasy a velmi malá postava.

Kadir, Turek žijící ve Švýcarsku, se zajímá, co v Praze navštívit. Když mi dolévá vodu do sklenice, pobryndá mi ruku, jak se mi dlouze zahledí do očí.

Když mi po třech hodinách skončí v kavárně pracovní schůzka a jsem tu poslední host, vycházím na ulici. Stojí tu a usmívá se na mě. Prý jestli bych nešla zítra na večeři.

Už se nadechuju k odpovědi, že vážně nemám čas, ale musím ocenit Kadirovu odvahu. Kývnu.

Za pugétem růží ho na ulici skoro není vidět. Sahají mu od kolen k hlavě.

Nechá mě vejít do restaurace první a cupitá oddaně za mnou. Cítím na nás přilepené páry očí a je mi trapně.

Za celý večer mi stihne předvést škálu srdceryvného výlevu emocí od ubrečených očí až po ty oddané psí a myslím, že jsem v nich jednou viděla zablýsknout se i nůž. Chce

mi držet ruku, což má za následek, že se na židli odsouvám dál a dál. Opakuju už poněkolikáté omluvně, že jeho city nemůžu opětovat, načež přijde s výkřikem, že se vzdá svých nohou, ať mu jen dám šanci. Po dvaceti sedmi letech prý přestal včera kvůli mně kouřit a zamiloval se podruhé v životě. Je mi jeho citů i marné snahy líto a amputaci nohou mu rozmlouvám. Když zmizí na záchod, přemýšlím, jestli mám v tu chvíli zmizet i já. Zatímco on v restauraci nakonec nechává jistý peněžní obnos a iluze, já při zbrklém odchodu darované květiny.

Korálky na šňůrce

Rodinný hotýlek. Malý, vymazlený. Se skvělým servisem a vyhlášený svou kvalitou.

Bujará představivost odlišná od reality byla u mě vždycky kamenem úrazu. Dvě stě pokojů není hotýlek, i když je pravda s prazvláštní architekturou. Připomíná mi to něco mezi lázeňským luhačovickým komplexem a ruskou školou. Je tu spousta vyřezávaných dřevěných ozdob v průčelí a není divu, že se hotel pyšní emblémem sítě historických hotelů. Jsou tu červené měkké koberce a taky krb a na stěnách chodeb dobové historické fotografie, ale žádný poskok na nošení zavazadel. Místo na pobřeží je kouzelné, majitelka, jak brzo pocítím, poměrně svérázná a o kvalitě kuchyně zatím decentně pomlčím.

Nejhezčí je tu klid. Jsme na venkově, za pět kilometrů nerušná silnice končí a auta pokračují naloděním na převoz. Nejhlasitější dopravní prostředek je tak sekačka na trávu. Skála, po které neustále zurčí pramínky vody, a která se tak zdá černá, je hned za budovou hotelu. To proto název *Svart Fjell*. Černá skála. Je tu prostorná zahrada a zase ten výhled. Moře. Hory. Moře hor a hory moře. Jsou odsud vidět i malé ostrůvky a baví mě je očima osahávat a zkoumat, kde jeden začíná a kde druhý končí. Jsou na sobě natěsnané jako šišaté korálky na šňůrce.

Zkušenosti s obsluhou na place nemám žádné, proto jsou mé první směny hlavně o leštění příborů a prostírání. Učím se, kam se pokládá sklenička na víno, kam ta na vodu, kam